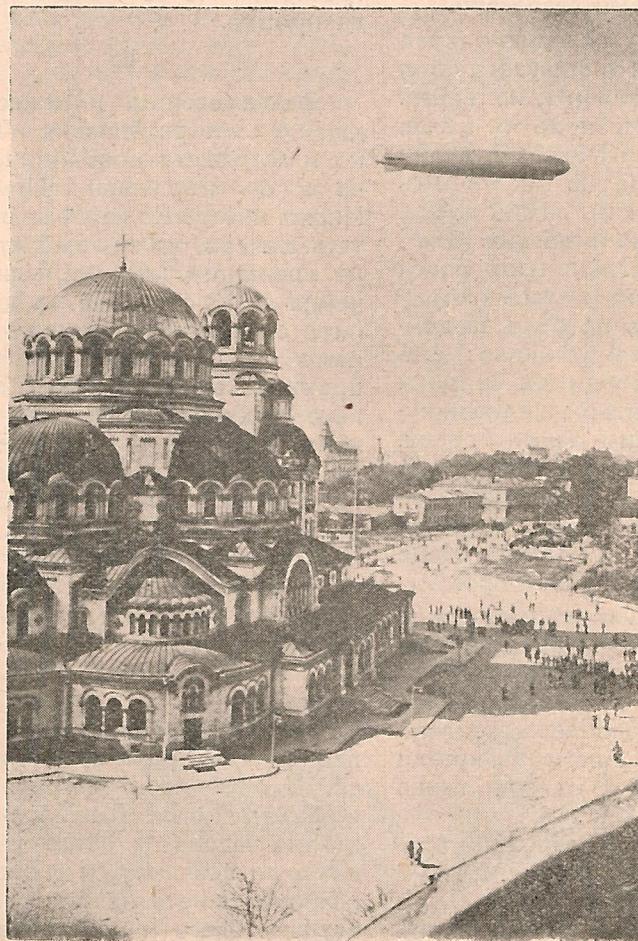

Съ трънакъ и плѣвель се бори.
Весденъ ори, ори, ори...
Настане утро, гори небето,
цвѣтя миришатъ, ехти полето:
овчарь засвирилъ, стада заблѣли,
по всички храсти пилци запѣли.
И гледашъ, слушашъ, не знамъ до-
садно
зашо ти стане: ихъ, опустѣло!
Въ гърдитѣ нѣшо така заяло,
че кръвъ застива въ сърдцето
страдно... .

Ручокъ дохажда и слѣнце — пламъкъ
прежуря, пали дѣрво и камъкъ;
а въ потъ възврѣла гори снагата,
да карашъ вече кѫде ти може?
И кръстъ изправишъ най-сетне, Боже,
па вземешъ гладенъ завчашъ торбата.

И лучецъ ежъ,
водица пий —
и пакъ поглежъ!
Дий.....
Дий, воле, дий.

Германскиятъ въздушенъ корабъ „Графъ Цепелинъ“ надъ София.